

RUSOVÉ STAVÍ SE NA VYTRVALÝ ODPOR

Carští vojáci mezi Prutem a Dněstrem snaží se zastavit postup teutonických vojsk.

OBROVSKÉ ZTRÁTY TURKŮ.

Anglická zpráva o bojích na Gallipoli udává, že ztráty tureckých vojsk jsou veliké.

Zprávy o bojích, jež svedeny byly v posledních dvou dnech na různých frontách, se různí. Berlín oznamuje nové úspěchy teutonických armád na východě i západě. Petrohrad připouští, že mezi Krasněm a řekou Vjeprz v jižním Polsku Teutonci postoupili, ale další jejich postup naráží na vytrvalý odpor carských armád. Úřední zpráva ruská sděluje, že v jižním Polsku jsou v proudu zoufalé boje a Vídeň připouští, že Rusové útočí značnou silou. Mezi řekami Prutem a Dněstrem carské voje postavily se na odhodlaný odpor, ale Vídeň se utěšuje, že ten brzy bude zdolán.

Armáda generála Linsingena po tuhém boji dostihla nyní řeku Zlatá Lípa ve východní Galicii. I sama Vídeň připouští, že odpor Rusů mezi řekami Gnila Lípa a Zlatá Lípa byl vytrvalý a že zápasil se za každou píď půdy. Zlatá Lípa je lépe přizpůsobena pro obranu než Gnila Lípa a Linsingena armáda bude mít tu mnohem tužší práci než na řece předcházející.

Berlín oznamuje také důležité úspěchy na západní frontě, kde v lesích Lapretre Němci přinutili vytrvale odporující francouzské vojsko vyklizovati zákop po zákopu na frontě 1.500 yardů zdi. — Tisíce Francouzů a několik děl padlo do močí útočnicků. Paříž připouští, že v těchto místech odehraly se prudké boje, ale Němci podařilo se jenom dobýt starých svých linií, z kterých před tím vytlačeni byli francouzským vojskem.

Generál Sir Jan Hamilton, velitel spojeneckého vojska na Gallipolském poloostrově, podal zprávu o posledních bojích a sděluje, že ztráty turecké byly obrovské. V bojích od 28. června do 2. července bylo 5.150 Turků usmrceno a 15.000 raněno. Turecká ofenzíva byla po řadě tuhých bitek zastavena. Turci při svých útočích počínali si odhodlaně, ale naráželi na stejně odhodlaný odpor vojsk spojeneckých. Vojsko z Austrálie a Nového Zelandu opět se vyznamenalo. Turecká ofenzíva zastavena byla dne 2. července.

Občané Švýcarska, kteří pokoušeli se vrátiti domů z Německa přes švýcarsko-německé hranice, oznamují, že poměry to bylo uzavřeno. Tvrdí, že stalo se tak následkem hromadění německého vojska na hranicích, kterého má býti použito k vytlačení Francouzů z Elzaska, neboť plánem Teutonů je vytlačiti nepřítel z německého a rakouského území a přenést boje na půdu nepřátelskou.

Z Berlína došla zpráva, že na ruském oznamení o potopení válečné lodi druhu Deutschland není zblá pravdy. Popírá se dále, že pokladě min Albastros stáhl německou vládku nežli zaháněl byl k švédskému pobřeží. Rusové prý vypálili nejméně 1.500 ran na Albastros, ale jenom pětadvacet neminulo se cílem. Jedna válečná ruská loď byla prý v boji poškozena. Ruská zpráva, vydaná v neděli, oznámila, že ruská ponorka zničila v pátek německou válečnou loď druhu Deutschland, která nalézala se v zele škadrony německého loďstva v Kdanském zálivu.

Nezdary Rusů na východním bojišti vyvolávají v Londýně a Paříži stánovou náladu a překvapení buď, že Petrohrad zůstává poměrně klidným. Tento klid považuje se u mnohých za známku ruského sebevědomí. Ústup z Halic nepovažuje se za porážku a ú-

stup na výhodnější pozice v jižním Polsku patrně má také svůj účel. Generalissimus ruských vojsk nepochybně chystá se k zasazení prudké rány, až Teutonci vládnou dále do vnitř země, kde železnice a snadná komunikace nebudou děle jednou z hlavních jejich výhod. Rusové docílili v přítomné válce úspěchu vždy po ústupu a pravidelně jejich úder po té svojí silou překvapoval.

Anglická a francouzská veřejnost je toho názoru, že nyní je vhodná doba, aby spojenci zahájili silnou ofenzívu na západě a tak přinutili Němce, aby vyslali část svých vojsk z východu na západ. Konservativní lidé ale soudí, že nejlépe by se Rusům prospělo, kdyby posláno bylo jim všechno střelivo, které v přítomné době Anglie a Francie mohou postrádati.

Němci hodlají dobýt Varšavu ještě před koncem července. Počítají se jim to, že doposud otázkou. První náběhy k tomu cíli byly již učiněny, ale tyto náběhy doposud neznamenají mnoho. Rusové vyhýbají se bitvám v krajinách, kde nalézají se sítě železnic. K boji opravdovému dojde asi v jižním Polsku co nejdříve, ježto ruské linie jsou tu sesilovány a posílají se sem rychle roservy. Bude-li v těchto místech armáda Mackenzenova poražena, pak pád Varšavy opětně značně oodálí a Němci jistě nebudou pokračovati dále ve svém tlaku na ruské pozice severně od kapitoly Polska. Němci velkou srážku v jižním Polsku očekávají a vysílají tam nové posily a dostatečné zásoby střeliva. Doprava střeliva a potravin za postupující armádou Mackenzenovou je již značně obtížná, ježto zde vřadnou operací provádí se po cestách, které nejsou právě ve stavu nejlepší.

Ruské armády nejsou poraženy.

Ruské armády nejsou poraženy ani pokleslé na duchu, dle prohlášení petrohradského korespondenta časopisu London Times, podávajícího přehled teutonických operací proti Rusům v posledních šesti týdnech. Generál Ivanov, vůdce jižních armád, nedává na jeho žádnou stísněnost. O přítomné situaci jmenovaný korespondent praví: "Zde panuje všeobecný náhled, že dobytí Lvova a jiných míst v Galicii nepřivedlo teutonické spojení nikterak blízko rozhodnutí války. Přes obrovité ztráty, které odhadují se u Němců na 380.000 a u Rakusánů asi na stejný počet, teutonští spojenci narážejí na vytrvalou armádu jako dřívě a tato armáda je ochotna bojovati třeba po několik dní, bude-li toho potřeba. Němci nyní nepřetržitě vysílají čerstvá vojska na frontu, aby udrželi si svých pozic, poněvadž v případě posláni jich na obranu jiného pomězi, celá stavba rakouské defenzivy by se shromátila. Ruským náhledem je, že carská vojska mohou ustupovati a postupovati po jak koliv dlouhou dobu, nedbajíce ztráty měst, pokud jsou schopni oslabovati svoje protivníky a zabránovati nehybnosti bojů zákopových, jaká existuje na západě."

Živelní pohromy. Z Miletoe u Velvar se sděluje: Neděle, 30. května t. r., stala se naší obcí osudnou. Po poledních počala se obloha zatahovati zlověstnými mraky a krátce před druhou hodinou věděl jsem již na čem jsme. Zničení naší namáhavé práce a úrody, do níž kladeny byly veškeré naše naděje, bylo dokonáno. Nad obcí a okolím strhla se taková prátř mračen, provázená krupobitím, jakých není pamětníka ani mezi starými osobami. Úroda, zvláště žito a pšenice, zničena úplně. O jiných škodách, které vznikly se při takové živelní pohromě samo sebou, netřeba se ani zmínovati. — Z Kolodějí u Pardubic. Okres pardubický jest z veliké části postižen ohromným suchem. — Žita jsou ještě tak prošťovní, a však osimé pšenice, již na mnoha místech trpí suchem

MORGAN POSTŘELEN FANATICKÝM NĚMCEM

Útočník Frank Holt doznal, že vložil bombu do přijímací síně národního kapitola.

John Pierpont Morgan, známý americký finančník, střílen byl v sobotu minulého týdne do stabilizny Frankem Holtem, bývalým učitelem řeči na Cornellově univerzitě, který vnikl do letní residence Morganových na East Island u New Yorku. Útočník byl zatčen. Anglický vyslanec, Sir Cecil Spring-Rice, byl hostem v obydlí Morganových a byl svědkem útoku.

Holt měl dva revoly, když vnikl do Morganova obydlí krátce po 9 hodině dopolední. Vedle toho měl u sebe dvě tyčinky dynamitu a lahvičku nitroglycerinu. Holt k residence Morganových přijel v automobilu. Když po zavozování bylo mu otevřeno komorníkem, prohlásil, že chce mluvit s Morganem, který prý je starým jeho přítelem. Komorník nechtěl jej hned vpustiti, načež Holt přitiskl mu revolver na prsa a snažil se vniknouti dále. Komorník marně snažil se mu v tom zabrániti.

Morgan uznal křik a spěchal do předstí, aby se přesvědčil, o co se jedná. Holt zabíjel i hned střelou. Morgan po první ráně klesl na sedadlo. Komorník se tvrdil se na útočníka, ale nemohl zabrániti druhému výstřelu. Útočník konečně ale přemožen byl sloužícími a odevzdán šerifovi. K poraněnému pak rychle povolán byl lékař.

Holt činil dojem člověka pomateného anebo šíleného fanatika. "Morgan zabíjel válku a mohl jí zastaviti kdykoliv by si byl přál. Jsem ochoten podstoupiti smrt za službu, kterou prokázal jsem lidskosti," prohlásil Holt po svém předvedení před smířného soudece Luystera. Po té podepsal prohlášení, v kterém praví, že byl profesorem řeči na Cornellově univerzitě a že čim svůj spáchal v snaze zastaviti válku. "Spojení Států jsou nepříteli zodpovědná za strašlivé vraždění našich evropských bratrů," praví ve svém prohlášení. "Lituji p. Morgana a jeho rodiny, ale on byl jediným mužem, který mohl zastaviti tuto válku."

Manželka Holtova žije v Dallas, Tex., u je zdraena nad činem, kterého se její manžel dopustil. Rev. O. F. Sensabaugh, otec paní Holtové, v jehož residencei nešťastná paní bydlí, prohlásil, že Holt byl stoupencem Bryanovým, ale měl prý anarchické náhledy. Holt je německého původu a narodil se ve Wisconsinu. Dle náhledu otec paní Holtové spáchal čim svůj v pomatenosti mysle.

Holt přiznal se krátce po svém zatčení, že on to byl, kdo položil bombu, jež vybuchla v přijímací

síně národního kapitola ve Washingtoně v pátek minulého týdne v noci. Policie má za to, že Holt bral podílu na jiných podobných událostech v poslední době, jako položení bomby na pozemcích residence Andrew Carnegieho na 46. avenue v New Yorku a pod.

Stav Morganův se v posledních dnech značně zlepšil a lékaři prohlašují, že se pozdraví. J. P. Morgan je prezidentem velké bankovní firmy J. P. Morgan & Co. a je 48 roků star. Morgan je také hlavou londýnských bankovních firm Morgan, Grenfeld & Co. Vrátil se před nedávnem z Londýna, kde měl důležitou konferenci se zástupci spojenecké vlády se financování v této zemi kontrakty spojené na střelivo a válečný materiál.

Holt spáchal v úterý večer ve vězení sebevraždu, rozbitý si lebkou.

ZE SOUTH OMAHY

DŮSTOJNÁ OSLOVA HUSOVY PAMÁTKY.

Slavnost Husova v Národní síni v neděli, dne 4. července, vydařila se nad očekávání.

Čechové v South Omaze důstojnou oslavou vzpomněli světlé památky Mistra Jana Husa, mučedníka za pravdu a svobodu svědomí, v neděli, dne 4. července ve vězení v Národní síni. Čeststevní na slavnosti bylo značné a to slouží české osadě naší ku čti. Přípravný výbor neměl v úmyslu uspořádati slavnost okázalou, plnou pompy, ale oslavu tichou, při které měl být přemýšlela, a která zanechala by trvalý dojem. A v tomto ohledu snaha tato korunována byla zdarem.

Slavnost zahájena byla předsedou Sdružení českých spolků pro uspořádání Husovy slavnosti, p. A. Koriskou, který uvítal shromážděné a vyslovil potěšení nad značnou účastí, která je svědectvím, že památka Husova žije v srdcích všech upřímných Čechů a Česek. Slečna Vlasta Štěrbova po té pročitěně přednesla milou Raisovu básně "Poslední slzy." Hléci sledující Husovo v nepříteli svým, Pálčím. Pěvecké sdružení pak pod řízením p. A. Korisky zapělo "Slavnostní sbor" od Kreutzera a zhostilo se svého úkolu zdárně. Číslo následující obstarala slečna Mařenka Svobodová, která zdárně přednesla obřítnou písnímanou skladbu "Znělku" od Lászta a zavedla se svou práci tenou brou shromážděné do té míry, že neutěšenějším potleskem přimucena byla k předávku. Slečna Vlasta a Líbuše Štěrbova přednesly duetto "Moje láska" od Muehlsteinové a také ony přimuceny byly potleskem k předávku. Slavnostní řečník, prof. Bohumil Šimek, upřímný syn českého

národa, představen byl p. Kofiskou a uvítán byl bouřlivým potleskem. Prof. Šimek ve své krásné a promyšlené řeči vyložil život, působení a utrpení slavného kostelníka mučedníka a vliv jeho snah o reformaci na národ český. Husa vyložil jako zářný vzor, který bychom měli mít stále v ardei a jemuž měli bychom se snažiti přiblížiti v opravdovosti a charakteru. Není možno obsáhnouti více jak hodinu trvající přednášku prof. Šimka probíratí do podrobnosti pro obmezenost místa. Byla pravdu krásná a světlá o tom, že prof. Šimek studiu působení Husova věnoval důkladnou péči. Přednáška zanechala silný dojem. Byla velmi pozorně vyslechnuta a hojným potleskem odměněna. Prof. Šimek v uzavěrku promluvil několik pravdivých slov o naší povaze a doufáme, že tato povoda k přemýšlení. Jak nekonečně daleko palčáme se povahou za svými předky, kteří dovedli obětovati životy i statky za pravdu poznanou, za myšlenku, kterou považovali za spravedlivou. Do boje s nadšením šli na obranu pravdy a svých práv pravdu tv vyznávatí a neoblížiti se na to, co tomu rekne ostatní svět. Pád Evropy bylo proti nim, mocní tohoto světa svolávali křivěcké výpravy na jich zdolání, ale Čechové stáli tu jako hradba, a kterou odrážely se všechny útoky nepřátel. Dovedli přinášeti oběti pro poznanou pravdu, měli v sobě nadšení a jejich přesvědčení, že bojují za věc spravedlivou, konala divy. My ale jsme ochotni bojovati pro myšlenku, pokud je nám to k prospěchu. Máme-li z něčeho neprospek, pak odhodíme myšlenku a zavrhneme ideály.

Řečník vzpomněl také své návštěvy ve staré vlasti, která položena byla právě do doby, kdy Rakousko chystalo se k válce. Prof. Šimek byl prvním americkým Čechem, který přednášel na pražské univerzitě. Tohoto vyznamenání si váží, právě tak jako uznání předních českých učenců, kteří, poznávše v něm pilného spolupodatelce, snažili se mu usnadniti poznání české vlasti. Krásná vlast česká učinila na prof. Šimka mocný dojem a více se nedivil, že po té krásné zemi vztahují se německé ruce. Taková perla byla by vynikající ozdobou každé koruny.

Zmínil se stručně o událostech posledních dob, které vyvolaly otlahy i v české Americe. Aféra Svíhova byla skvrnou, kterou těžce nosí český národ. Na službu v Karlíně, která svolána byla bezprostředně po odhalení tohoto politického bahna, shromáždilo se na tisíce upřímných Čechů, příslušníků všech stran a odsouzena činnost vládních špielů. Na této službě poznal prof. Šimek, že jádra národa českého je zdravé a viděl v tom záruku našeho lepšího

příští. V Karlíně promluvil národ, připravený jednati. Zrádce byl odsouzen. To byl spravedlivý soud českého lidu, pobouřeného nad strašlivou zradou člověka, který stál v popředí politické strany a zaujímal vynikající místo v radách českého poselstva na radě říšské.

Když nastala mobilisace, skýtal Praha a česká města smutný pohled. Loučení českých lidí, jdoucích na smrt za cíz zájmy a za prospěch odvčkých nepřátel, s rodnou zemí, s matičkami, milenkami a všemi ostatními, kteří přirostli k jejich srdci, bylo dojemné. Mezi těmi, kdož odeházeli, bylo málo "rakouských vlastenců," kteří šli na bojiště ochotně a s nadšením. V jejich očích byl smutek a nikoliv radost, že popřávají je jim jíti na obranu "širší vlasti." Vůdceové českí v prvních chvílích zachovali klid a nyní poctivě pracují v zájmu upravení lepší budoucnosti našeho národa.

Řečník končil apem, aby Čechové američtí nezapomínali na snahy po osvobození národa našeho, přispívali hojně k sbírkám na politické akci, která nalézá se v rukou poetivých našich pracovníků. Je potřeba svornosti celého národa, máme-li dosáhnouti velké ho cíle. Každý z nás musí přiložiti ruku k dílu. Musíme pracovat jako Čechové k společnému cíli. Boj na pevnině evropské přinese zkázu anebo osvobození našemu národu. A v těchto vážných chvílích pro národ náš zvláště měli bychom mít na mysli zářný vzor Husův, vzor české nepoddajnosti a opravdovosti. Tím řečník skončil.

Po přednášce následovalo vystoupení slečny Zdeňky Sinkulové, oblíbené naší pěvkyně, která za doprovodu sl. M. Svobodové na piano, zapěla krásné píseň "Jak mám tě rád, ty krásná česká vlasti!" Píseň tato byla zvláště dobře volena k této příležitosti a zanechala mocný dojem. Pěvkyně odměněna byla bouřlivým potleskem, který neutuchl, dokud znovu nevystoupila. K přidání zvolila sl. Sinkulova "Hubičku," ježž zdarilým přednesem opět dokonale se všem přítomným zavděčila. Pan Ed. Opočenský, nadějný náš houslista, přednesl za doprovodu sl. Hofmanové houslovou solo "Kuwawiak" od Wieniawského a vyvolal potleskem, přednesl známou obřítnou píseň "He, muž zde leži." Začka Růžena Gruberova pěkně přednesla básně "Hranice Husova." Program pak zakončen byl pěkně aranžovaným živým obrazem "Jan Hus na hranici," když před zvednutím opony Pěvecké Sdružení zapělo píseň "Hranice vzplála."

O zdar slavnosti měl zásluhu výbor na její uspořádání a mezi nimi opětně pp. Jos. Štěrba, A. Korisko, F. Felix a J. Jaroš, kteří nelitovali námahy a práce v zájmu zaru tohoto podniku. Jak svrchu již pověděno, slavnost tato sloužila nám ku čti a je si je uon přáti, aby měla takový cíl, za kterým byla pořádána.

Tak co jsme v Omaze máme skoro stále nastálé počasí, přiči při tom je i dosti chladno. Ti, kteří nebyli pro připojení, dávají vínu tomu za počasí, že jsme nyní v Omaze, neboť v dřívějších letech bývala prý v South Omaze lepší počasí a teplejší. To ale je rozum těch, kteří se házejí se v městě na rozích a rokůji o tom, co a jak bylo, co se děje anebo dělo. Ale co přijde nyní, to žádný neví, ale každý je rád, že jsme připojeni. Že někteří městští úředníci strátili svá místa, to nic nevdá, věčně tam býti nemusí. Každému kraji jenom chvílku a proto není třeba se nafukovat více než je potřeba. Ale připojením jsou postižení školníci, neboť po vyúčtování a vyčištění školních budov byli propuštěni. Ačkoli jsou pod oblaškou službou, přece nevdá, jak o mašské školní rada s nimi naloží. Jsme ale jisti, že většina školníků dostane svá místa zpět, což by jim bylo přáno.

NEMOC RECKÉHO KRÁLE NEBYLA ZAVINĚNA A BODNOU RANOU.

Photo by American Press Association.

V minulých dnech bylo pověno, že nemoc řeckého krále zaviněna byla bodnou ranou, jak udávaly pověsti. Král řecký onemocněl prý zánetem pohrudnice a nemoc vyvinula se do té míry, že bylo nutno přikročit k operaci. Na obrázku našem spatřujeme vřadlovskou rodinu řeckou s korunním princem Georgem na pravo, podle krále Konstantina. Fotografie byla zhotovena při poslední návštěvě královské rodiny řecké v Anglii.